12 Ιουλίου 2014

Ιωάννης Κορναράκης. Ένας χρόνος από την κοίμησή του (της Δάφνης Βαρβιτσιώτη)

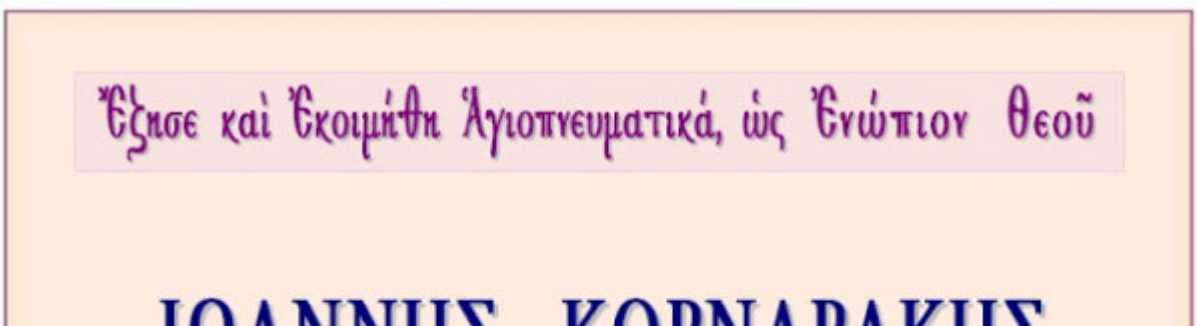
/ Γενικά Θέματα

Τὰ ξημερώματα τῆς 12ης Ἰουλίου τοῦ 2013, ὁ Ἰωάννης Κορναράκης τοῦ Κωνσταντίνου καὶ τῆς Σταματίνας, Ὁμότιμος Καθηγητὴς Ποιμαντικῆς Ψυχολογίας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν –ἔχοντας μεταλάβει τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἱερέα υἱοῦ του– ἐκοιμήθη, χριστιανικά, ἀνώδυνα, ἀνεπαίσχυντα καὶ εἰρηνικά

Τὴν καλὴν ἀπολογίαν τοῦ Ἰωάννου Κορναράκη ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ βήματος τοῦ Θεοῦ ἐγγυήθηκε ἡ Ἴδια ἡ Κυρία Θεοτόκος, εἰδοποιώντας τον, τὴν προηγούμενη ἡμέρα, ὅτι θὰ ἐρχόταν, γι’ αὐτόν, τὴν ἑπομένη.

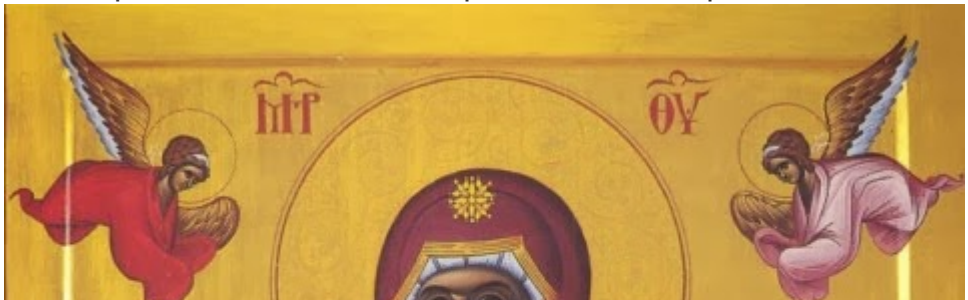
Ὁ Πιστός: Αὐτὸ ποὺ ὁδηγεῖ στὴν βεβαιότητα περὶ τῆς καλῆς ἀπολογίας τοῦ Ἰωάννου Κορναράκη ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ βήματος τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἡ δύναμη τῆς πίστεώς του.
Τόσο ἀκατάβλητη ἦταν ἡ πίστη του αὐτή, ὥστε –σὲ ἀντίθεση μὲ ἄλλους πνευματικοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς μας (λαϊκοὺς ἢ/καὶ κληρικούς)–, ἡ δύναμή της διατηροῦσε ἄσβεστη, ἐντός του, τὴν συνεχῆ καὶ ἀδιάλειπτη ἐπίγνωση ὅτι, σὲ κάθε στιγμὴ τῆς ζωῆς του, ἡ παραμικρότερη πράξη του, ὁ κάθε λόγος του καὶ ἡ πιὸ μύχια σκέψη του, ἐπισυμβαίνουν ἐνώπιόν του παντόπτου Θεοῦ.

Ζώντας ἐνώπιον Θεοῦ, ὁ Ἰωάννης Κορναράκης ἦτανσυγκλονιστικὰ ἔντιμος, εἰλικρινής, ἀνιδιοτελὴς καὶ διαφανῆς, ὄχι μόνον ἔναντι Αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἔναντι ὅλων
τῶν συνανθρώπων του –ἀνεξαρτήτως τῆς θέσεώς τους ἢ τῆς μορφώσεως τους– καὶ ἔναντι ὅλων τῶν περιστάσεων.
Στὰ δώδεκα, περίπου, χρόνια ποὺ εἶχα τὴν μεγάλη τύχη καὶ τὴν τιμὴ νὰ ἐπικοινωνῶ μαζύ του, οὐδέποτε τὸν συνέλαβα νὰ ψεύδεται, νὰ ὑποκρίνεται, νὰ ἀντιφάσκει, νὰ ὑπεκφεύγει, νὰ ὑποτιμᾶ τὴν προσωπικότητα ἢ τὴν νοημοσύνη τῶν ἄλλων, νὰ τοὺς ἐπιβάλλεται, νὰ τοὺς πειθαναγκάζει, νὰ χειραγωγεῖ ἢ νὰ παγιδεύει τὴν βούλησή τους, ἢ νὰ προσπαθεῖ καθ’ οἱονδήποτε τρόπο νὰ τοὺς ἐξουσιάσει ἢ νὰ τοὺς ἐκμεταλλευθεῖ...

Ὁ Οἰκογενειάρχης: Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σημαντικώτατο πνευματικό του ἔργο, ὁ Ἰωάννης Κορναράκης ἄφησε πίσω του καὶ κάτι ἄλλο, πολὺ πιὸ σπάνιο: μιὰ ἑνωμένη πολυμελῆ οἰκογένεια, ἀποτελούμενη ἀπὸ τὴν ἀφοσιωμένη καὶ ἀκούραστης προσφορᾶς σύζυγό του, Ἑλένη, καὶ τὰ τέσσερα παιδιά τους· τὸν Κωνσταντῖνο, θεολόγο καθηγητὴ πανεπιστημίου καὶ φιλόλογο· τὴν Ἀφροδίτη, θεολόγο καὶ καθηγήτρια δευτεροβάθμιας ἐκπαίδευσης· τὸν π. Ἀλέξανδρο, θεολόγο καὶ ἱερέα στὸν Ἱ. Ναὸ τῆς Παναγίας τῆς Εὐαγγελίστριας, στὸ Χαλάνδρι· καὶ τὴν Παραμυθία, μοναχή, στὴ Ἱ. Μονὴ Παντοκράτορος, στὸν Ἄγρὸ Κερκύρας· τὸ πέμπτο, ἦταν ἡ ἀλησμόνητη Μαρθούλα, ἡ δευτερότοκή τους, ποὺ ἔφυγε ἀπὸ τὴν ζωὴ στὰ τριάμισύ της χρόνια.
Ἀποτελούμενη ἀπὸ τελείως διαφορετικὲς καὶ ἐλεύθερα διαμορφωμένες καὶ ἀνεξάρτητες προσωπικότητες, ἡ οἰκογένεια τοῦ Ἰωάννη Κορναράκη ἀποτελεῖ τὴν οὐσιαστικώτερη μαρτυρία τῆς ζωῆς του, ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων· διότι εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ πιὸ δύσκολου προσωπικοῦ ἀγῶνα ἑνὸς πιστοῦ μέσα στὴν φθοροποιὸ καθημερινὴ πραγματικότητα: τοῦ ἀδιάλειπτου ἀγῶνα ὀρθόδοξης ὀρθοπραξίας, μὲ βάση τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν Τριαδικὸ Θεὸ καὶ τὸν σεβασμὸ πρὸς τὴν ἐλευθερία τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου τῶν οἰκείων του.

Δεδομένου δὲ ὅτι, οἱ πιὸ αὐστηροὶ κριτὲς καὶ οἱ πιὸ μεγάλοι ἀμφισβητίες τῶν γονέων εἶναι τὰ ἴδια τὰ παιδιά τους, τὸ γεγονὸς ὅτι, καὶ τὰ τέσσερα παιδιὰ τοῦ Ἰωάννη Κορναράκη –συνεπικουρούμενου ἀπὸ τὴν βαθιὰ ὀρθόδοξη σύζυγό του– ἐπέλεξαν νὰ ἀφιερώσουν τὴν ζωή τους στὸν Θεὸ καὶ στὰ τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ ἐλευθερία καὶ ἀπὸ ἀγάπη πρὸς Αὐτόν, συνιστᾶ τὴν συγκλονιστικώτερη ἀπόδειξη τῆς νίκης του στὸν ἀγῶνα αὐτόν.
Τὴν οἰκογένειά του συμπλήρωναν καὶ τὰ δώδεκα πολυαγαπημένα του ἐγγόνια (ἀπὸ 19 ἐτῶν ἕως 14 μηνῶν), ποὺ τὸν ἐλάτρευαν· μιὰ οἰκογένεια πιστή, ἀλληλέγγυη, ἀγαπημένη, εὐτυχισμένη, δυνατὴ ἔναντι τῶν δυσκολιῶν τῆς ζωῆς καὶ ἐλεήμονα –δηλαδή, μιὰ οἰκογένεια πραγματικὰ ὀρθόδοξη.

Ὁ Ἄνθρωπος: Ἔχοντας ἀδιάλειπτη ἐπίγνωση ὅτι ζῆ ἐνώπιον Θεοῦ, ὁ Ἰωάννης Κορναράκης οὐδέποτε ἐπέδειξε τὴν ἔπαρση ἢ τὴν σοβαροφάνεια τοῦ «ἀνώτερου» καὶ οὐδέποτε βαυκαλίσθηκε μὲ τὴν αὐτοδικαίωση τοῦ «καλύτερου χριστιανοῦ»

Παρὰ τὰ ἀκαδημαϊκά του ἐπιτεύγματα, τὶς βαθειὲς θεολογικές του γνώσεις, τὴν κρυστάλλινή του διάκριση, τὴν διαυγῆ σκέψη του καὶ τὴν διεισδυτικότητα τῆς εὐφυΐας του, ὁ ἴδιος ἦταν πάντα βαθύτατα ταπεινός, εὐγενής, εὐπρεπής, διακριτικός, πρᾶος καὶ γνήσια προσηνὴς πρὸς ὅλους.
Οὐδέποτε τὸν ἄκουσα νὰ ἐπαίρεται γιὰ τὸ ἔργο του, οὐδέποτε τὸν ἄκουσα νὰ περιαυτολογεῖ, νὰ κομπορρημονεῖ ἢ νὰ αὐτοδοξάζεται.
Ἀντιθέτως, πάντοτε ἀπέδιδε στὸν Θεὸ ὅσα εἶχε ἐπιτύχει στὴν προσωπική, κοινωνικὴ καὶ ἀκαδημαϊκή του ζωή· καί, ἐνῷ ἔλεγχε αὐστηρὰ τὸν ἑαυτό του, ἦταν πάντα ἐπιεικὴς ἔναντι τῶν σφαλμάτων καὶ ἀδυναμιῶν τῶν συνανθρώπων του.

Ὁ Συνάνθρωπος: Καὶ ἦταν πάντα πρόθυμος νὰ τοὺς σταθεῖ ἀρωγὸς σὲ κάθε τομέα: στὸν ὑλικὸ τομέα, ὅταν διαπίστωνε ὁ ἴδιος τὴν ἀνάγκη τους, ἀλλὰ καὶ στὸν πνευματικὸ τομέα, ἐφ’ ὅσον αὐτοὶ προσέτρεχαν σ’ αὐτόν. Τότε, καὶ μόνον τότε, τοὺς καθοδηγοῦσε διακριτικὰ καὶ μὲ λεπτότητα, εἴτε ἀφυπνίζοντας τὶς ὑπνώττουσες δυνατότητές τους, εἴτε διανοίγοντας τὰ μάτια τῆς ψυχῆς τους, προσέχοντας πάντα νὰ ἐνεργοποιεῖ τὴν βούλησή τους καὶ ὄχι νὰ ἐπιβάλλει σ’

αὐτοὺς τὴν δική του.
Ἔχοντας ἔντονη τὴν αἴσθηση τοῦ χιοῦμορ, συχνὰ τὸ χρησιμοποιοῦσε καὶ γιὰ νὰ ἐλέγχει τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ πάντα μὲ λεπτὸ καὶ ἀγαπητικὸ τρόπο. Κάποτε, π.χ., ποὺ κάποιος τοῦ εἶπε ὅτι ἔκανε εἴκοσι κομποσχοίνια παράκλησης πρὸς τὸν Θεὸ καί, ὅταν εὐοδώθηκαν οἱ παρακλήσεις του, ἔκανε ἕνα κομποσχοίνι εὐχαριστιῶν, ὁ καθηγητὴς τὸν ρώτησε χαμογελαστά: «Τὰ ἄλλαδεκαεννέα κομποσχοίνια, ποῦ πῆγαν;».
Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, ἡ κηδεία τοῦ Ἰωάννη Κορναράκη δὲν ἦταν ἕνα ψευδοκοινωνικὸ γεγονός. Ἦταν μιὰ καρδιακὴ κοινωνία ψυχῶν μεταξὺ ζώντων καὶ κεκοιμημένου. Ὅσοι παρέστησαν σ’ αὐτήν, εἶχαν –πλὴν ἐλαχιστοτάτων ἐξαιρέσεων– μιὰ βαθειὰ καὶ οὐσιαστικὴ ἐν Χριστῷ σχέση μαζύ του· δηλαδή, μιὰ σχέση πού, εἴτε τοὺς ἀνάπαυε, τοὺς παρηγοροῦσε καὶ τοὺς στήριζε, εἴτε τοὺς ὁδηγοῦσε πρὸς τὴν «καλὴν ἀλλοίωσιν», εἴτε τοὺς ἐνδυνάμωνε γιὰ τὴν διατήρησή της, εἴτε τοὺς βοηθοῦσε νὰ ἀνταπεξέλθουν σὲ διάφορες πνευματικὲς δυσκολίες ἢ στὶς ἀνάγκες τῆς βιοτῆς. Καὶ γι’ αὐτό, στὰ μάτια τῶν παρισταμένων ὑπῆρχε ἡ συνειδητοποίηση τοῦ πόσο πολύτιμη εἶχε ὑπάρξει ἡ παρουσία του στὴν πορεία τῆς ζωῆς τους.
Καὶ αὐτό, στὶς φοβερὲς μέρες ποὺ ζοῦμε, εἶναι τόσο σπάνιο…

Ὁ Πατερικός: Αὐστηρὸς καὶ ἄτεγκτος, ὁ Ἰωάννης Κορναράκης ἦταν μόνον σὲ θέματα Πίστεως, δηλαδή, σὲ θέματα ἀπόκλισης –θεωρητικῆς ἢ πρακτικῆς– ἀπὸ τὰ δόγματα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀπὸ τὴν Μία καὶ Μόνη Ἀλήθειά Της. Καί, ἐὰν μὲν ἡ ἀπόκλιση αὐτὴ ὀφειλόταν σὲ ἄγνοια ἢ παρανόηση τῶν δογμάτων, διόρθωνε πρόθυμα καὶ ὑπομονετικὰ τὸν ἀποκλίνοντα· καὶ τοῦτο ἔπραττε πάντα μὲ ταπεινότητα καὶ διακριτικότητα, ἀνατρέχοντας πάντα μὲ πιστότητα στὰ ἱερὰ κείμενα καὶ στοὺς Πατέρες, χωρὶς νὰ προβάλλει ἀλαζονικὰ ἑαυτόν, ὡς τὴν μόνη αὐθεντία.

Ὁ Ἀγωνιστής: Ὅταν, ὅμως, ἡ ἀπόκλιση ἀποδεικνυόταν συνειδητή, σκόπιμη καὶ ἰδιοτελής, τότε –καὶ μόνον τότε– ὁ πρᾶος αὐτὸς ἄνθρωπος ἐγκατέλειπε τοὺς συνήθεις χαμηλοὺς τόνους του καὶ –μὲ τὴν στήριξη τοῦ ἡγεμονικοῦ πνεύματος τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ– ὕψωνε μὲ γενναιότητα, παρρησία καὶ σθεναρότητα τὴν φωνή του, γιὰ τὴν προάσπιση τῆς γνήσιας Ὀρθοδόξου Πατερικῆς Παραδόσεως καὶ τῆς ὀρθοδόξου ὀρθοπραξίας.
Ἔχοντας τὴν πεποίθηση ὅτι, ὁ Οἰκουμενισμὸς ἀποτελεῖ τὴν ἠθικο-θρησκευτικὴ σπονδυλικὴ στήλη τῆς Νέας Ἐποχῆς καὶ τῆς Νέας Τάξης Πραγμάτων, ὁ Ἰωάννης Κορναράκης ἐπιστράτευσε ὅλες του τὶς δυνάμεις γιὰ νὰ τὸν πολεμήσει καὶ γιὰ νὰ καταγγείλει τοὺς ἐκφραστές του.
Ἀκόμα, ὅμως, καὶ σὲ αὐτὲς τὶς περιπτώσεις, ἔλεγχε μόνον αὐτὲς καθ’ ἑαυτὲς τὶς ἀποκλίσεις τους ἀπὸ τὴν Ὀρθόδοξη Πίστη, χωρὶς νὰ προσβάλλει προσωπικῶς τοὺς

ἀποκλίνοντες (σὲ ἀντίθεση μὲ ὅ,τι πράττουν αὐτοὶ εἰς βάρος ὅσων προασπίζονται τὴν Πίστη αὐτή).
Σὲ δώδεκα χρόνια, μία καὶ μόνον φορὰ ἐπέτρεψε στὸν ἑαυτόν του νὰ χαρακτηρίσει ἕναν ἐκ τῶν πλέον ἐξοργιστικὰ προκλητικῶν προβατόσχημων λύκων ὡς «καμμένο χαρτὶ ἐνώπιον Θεοῦ», καὶ τοῦτο σὲ κατ’ ἰδίαν τηλεφωνικὴ συνομιλία μας, προσθέτοντας ἀμέσως «Θεέ μου, συγχώρεσε μέ».

Ὁ Ἀντιοικουμενιστής: Τὴν μεγάλη ἀγωνιστικότητά του ἐπέδειξε ὁ Ἰωάννης Κορναράκης ὅταν διαπίστωσε ὅτι, ἡ προβληθεῖσα ὡς «ἐκσυγχρονιστικὴ» «Λειτουργικὴ Ἀναγέννηση» δὲν ἦταν παρὰ μιὰ ἐκ τῶν θυγατρικῶν του Οἰκουμενισμοῦ. Μετὰ ἀπὸ σειρὰ σχετικῶν ἄρθρων, δὲν ἐδίστασε νὰ ἀπευθύνει, τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 2003, ἕνα 11σέλιδο Ὑπόμνημα στὸν παντοδύναμο τότε Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο καὶ στὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.
Στὸ ἐν λόγῳ Ὑπόμνημά του, ὁ Ἰωάννης Κορναράκης ἐντοπίζει τὶς θεμελιώδεις κακοδοξίες τῆς «Λειτουργικῆς Ἀναγέννησης». Καί, ἀφοῦ τὶς ἀναλύει διεξοδικὰ καὶ ἐμπεριστατωμένα, μέσα ἀπὸ τὸ πρῖσμα τῆς γνήσιας ὀρθόδοξης πατερικῆς σκέψης, τὶς καταγγέλλει εὐθαρσῶς, ὡς προερχόμενες ἀπὸ τὶς δύο θεμελιώδεις ἀρχὲς τῆς μετανεωτερικότητας, ἡ ὁποία αἰτεῖται τὰ ἑξῆς ἐξωφρενικά: α) τὸν διαρκῆ ἐπαναπροσδιορισμὸ τῆς ταυτότητας τῆς Ἐκκλησίας, καὶ β) τὸν διαρκῆ ἐπαναπροσδιορισμὸ τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας!

Ἐπ’ αὐτῶν, ὁ Ἰωάννης Κορναράκης σχολιάζει: «Ἐάν, τόσο ἡ ταυτότητα τῆς Ἐκκλησίας, ὅσο καὶ τὸ Μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας εἶναι ὁ Ἴδιος ὁ Χριστός, τότε, ζητεῖται ὁ διαρκὴς ἐπαναπροσδιορισμὸς τοῦ Χριστοῦ, στὴν ροὴ τοῦ χρόνου(!!!). Ἐξ ἄλλου, ἡ νέα νεοεποχίτικη ἀπόρριψη τῆς πατερικῆς παράδοσης καὶ θεολογίας, καὶ ἡ ἀντικατάστασή τους ἀπὸ μία μεταπατερικὴ —δηλαδή, μία ἀπατερικὴ— θεολογία, ὁδηγοῦν σὲ οἰκουμενιστικὲς συζητήσεις σαρωτικῶν ἀλλαγῶν, τόσο στὴν ὀρθόδοξη θεολογία, ὅσο καὶ στὸ σύνολο τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς».
Προειδοποιεῖ δὲ τόσο τὰ μέλη τῆς Συνόδου, ὅσο καὶ τὸν Πρόεδρό της, ὅτι, διὰ τῆς «Λειτουργικῆς Ἀναγέννησης», μὲ τὴν συνοδική τους ἔγκριση… «…παραδίδετε ὁλόκληρη τὴν παράδοση καὶ τὴν διδασκαλία, καί, γενικῶς, τὴν Μία Ἁγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ στὶς καταστροφικές, γιὰ τὴν γνησιότητα τῆς παραδόσεώς της, καὶ θολωτικὲς καὶ στρεβλωτικές, γιὰ τὴν ἀλήθεια τῆς πίστεώς της, ἀρχὲς τῆςμετανεωτερικότητος. Ὁδοποιεῖτε τρῖβον, ἐντός του χώρου τῆς Ἁγιωτάτης Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, στὴν σαρωτικὴ τῶν ἀξιῶν λαίλαπα τῆς Νέας Ἐποχῆς, τῆς Νέας Τάξεως Πραγμάτων στὴν ζωὴ τοῦ κόσμου!».

Μόνον Φόβον Θεοῦ: Τὴν μετανεωτερικότητα καὶ τὴν μεταπατερικὴ θεολογία –ἀμφότερες θυγατρικὲς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ– ἀναγνώρισε ὁ Ἰωάννης Κορναράκης καὶ στὰ περὶ “Σύγχρονης Ὀρθοδοξίας”, ποὺ ἐξαγγέλθηκαν ἀπὸ τὸν ἄμβωνα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τὴν Κυριακὴ τῆς Ὀρθοδοξίας τοῦ 2012.

Σὲ ἄρθρο του μὲ τίτλο «Ἐπίσημη Πατριαρχικὴ Ἀναγνώριση τῆς “Σύγχρονης” Ἀντιπατερικῆς Ὀρθοδοξίας», ὁ Ἰωάννης Κορναράκης καταγγέλλει μὲ παρρησία ὅτι: «Δὲν εἶναι τυχαῖο τὸ γεγονὸς ὅτι, ἡ καθιέρωση τῆς “σύγχρονης” Ὀρθοδοξίας ὡς “Ὀρθοδοξίας” τοῦ Πατριαρχικοῦ Οἴκου, ἀκολουθεῖ χρονικῶς τὸΔιεθνὲς Συνέδριο τῆς Ἀκαδημίας τῶν Θεολογικῶν Σπουδῶν, ποὺ ἔγινε στὸν Βόλο, ἀπὸ 3 ἕως 6 Ἰουνίου 2010, μὲ θέμα: “Πατερικὴ σύνθεση ἢ Μετα-πατερικὴ θεολογία;”· ἤτοι: “ἐπιστροφὴ στοὺς Πατέρες, μὲ ἐπαναδιατύπωση ἢ ἀναθεώρηση τῆς θεολογίας τους, ἢ ἀπατερικὴ θεολογία, θεμελιωμένη στὶς ἀρχὲς τῆς Νέας Ἐποχῆς καὶ τῆς παγκοσμιοποιήσεως;”!

(...) Μὲ τὴν προβολὴ καὶ μὲ τὸν χαρακτηρισμὸ “σύγχρονη” θεολογία, ὁ πατριαρχικὸς χῶρος ἐννοεῖ, βεβαίως, ὅτι περιποιεῖ τιμὴ στὸ ἔργο του: στὴνοἰκουμενιστικὴ ἀποτύπωση τῆς εἰκόνας μιᾶς Ὀρθοδοξίας ἀντιπατερικῆςκαὶπαγκοσμιοποιημένης!!!”».

Στὸ ἴδιο ἄρθρο –καὶ στὴν ἑνότητα μὲ τίτλο «Ἡ Συμβολὴ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου στὴν δημιουργία μιᾶς ἀντιπατερικῆς “σύγχρονης” Ὀρθοδοξίας»–, ὁ καθηγητὴς ἐπισημαίνει:

«Τὸ κορυφαῖο γεγονός, ποὺ ἐσχάτως καταγράφει τὴν ἔντονη ἀποδόμηση τῶν Ἱ. Κανόνων ἀπὸ μέρους τοῦ κ. Βαρθολομαίου, εἶναι ἡ συλλειτουργία καὶ τοῦ Πάπα, κατὰ τὴν θρονικὴ ἑορτὴ τοῦ Πατριαρχείου, τὴν 30η Νοεμβρίου 2006. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἀπὸ τὸν ἐξώστη τοῦ Πατριαρχείου –μὲ δεμένα τὰ χέρια του μὲ τὸν Πάπα–, διαδηλώνουν ἀμφότεροι τὴν κοινὴ ἀπόφασή τους νὰ ἑνωθοῦν ἡ Ὀρθόδοξη ΕΚΚΛΗΣΙΑ μὲ τὸν Παπισμό (...).

Ὁ Πατριάρχης ἔχει προωθήσει αὐτὴν τὴν ἕνωση μὲ τὴν ἀρωγὴ τοῦ πρωτοπαλλήκαρου τῆς ἑνώσεως αὐτῆς: τοῦ Μητροπολίτη Περγάμου, Ἰωάννη Ζηζιούλα, ὁ ὁποῖος εἶναι πασίγνωστος γιὰ τὴν διαχρονική του ἐπιμονὴ στὸ κυρίαρχο καὶ ἐξουσιαστικὸ πρωτεῖο τοῦ Πάπα, καὶ ὄχι στὸ πρωτεῖο τιμῆς».
Πιὸ κάτω, στὸ ἴδιο κείμενο, ὁ Ἰωάννης Κορναράκης καταγγέλλει χαρακτηριστικά:

«Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλβανίας, ὅμως, στὸ ἔργο τοῦ Ἴχνη ἀπὸ τὴν ἀναζήτηση τοῦ ὑπερβατικοῦ, ἀντικαθιστᾶ τὴν φράση “διὰ τοῦ εὐαγγελίου”, μὲ τὴν φράση “διὰ τῆς ἐκκλησίας”, ἀναπτύσσοντας, ἔτσι, τὴν διδασκαλία τῆς ἀόρατης σωτηρίας! Μὲ τὴν παραχάραξη αὐτή, ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ ξεπεράσει τὴν αὐθεντικὴ ἀποστολικὴ διδασκαλία περὶ τῆς σωτηρίας τῶν ἐθνῶν, διὰ τῆς ἀπὸ μέρους τους ἀποδοχῆς, ἐφαρμογῆς καὶ βιώσεως τοῦ Εὐαγγελίου. Σημειώνοντας δὲ ὅτι, “οἱ παλαιότεροι ὅσο καὶ οἱ νεότεροι θεολόγοι τῆς ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας τόνισαν ὅτι ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ ἐνεργεῖ καὶ πέραν τῶν ὁρίων τῆς ὁρατῆς Ἐκκλησίας”, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλβανίας καταλήγει στὸ συμπέρασμα ὅτι, σὲ αὐτὴν τὴν “ἀόρατη Ἐκκλησία”, καὶ τὰ ἔθνη “δύνανται νὰ ἀνήκωσι ἀοράτως καὶ οἱ ἐθνικοί, οἱ ἑτερόδοξοι…” (σσ. 423-4)».

Πραγματικὴ Ὁμολογία Πίστεως: Τέλος, ὁ Ἰωάννης Κορναράκης κλείνει τὸ καταγγελτικὸ αὐτὸ κείμενο μὲ τὰ ἑξῆς συγκλονιστικὰ λόγια:
«Ὁ ὑπογράφων συνέταξε τὸ παρὸν κείμενο, ὢν συνεπὴς στὸν διδακτορικό του ὅρκο ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας: “ὅπου γῆς βρεθῶ, θὰ ὑποστηρίζω τὰ δόγματα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας”. Ὅλοι οἱ διδάκτορες δίνουν τὸν ὅρκον αὐτόν. Ἀλλὰ καὶ οἱ Ἐπίσκοποι ὁρκίζονται νὰ ἐπιτελοῦν τὰ καθήκοντά τους θεοφιλῶς καὶ νὰ ἀνταποκρίνονται μὲ θεῖο ζῆλο στὴν τήρηση τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν διδαγμάτων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.
Αὐτὸ σημαίνει ὅτι, ὅσοι Ἐπίσκοποι ἀφήνουν ὀρθάνοιχτη τὴν θύρα στὸν οἰκουμενιστικὸ χῶρο καὶ ἀναλαμβάνουν δραστηριότητες ποὺ ἀκυρώνουν τὴν προσωπική τους ἀξιοπρέπεια καὶ τὸν σεβασμό τους ἔναντι τοῦ ἀξιώματός τους, ὡς κληρικῶν καὶ ὡς ἀνθρώπων τῆς Ἐκκλησίας, ἀποβαίνουν ἐπιλήσμονες τοῦ ὅρκου τους.
Σὲ μιὰ τέτοια περίπτωση, φαίνεται νὰ ἐνεργεῖ τὸ μιαρὸ ἔργο του, ὁ Ἀντίχριστος, καὶ διὰ τῆς “Ἐκκλησίας”».
Αὐτὸ ἦταν καὶ τὸ τελευταῖο κείμενο ποὺ δημοσιοποίησε.
Στὴν οὐσία, τὸ κείμενο αὐτὸ δὲν ἦταν μόνον καταγγελτικό.
Ἦταν ἡ πνευματική του διαθήκη καὶ ἡ δική του, ἀπερίφραστη καὶ ἀληθινή, Ὁμολογία Πίστεως.
Ἐπιτομή: Οἱ λίγες αὐτὲς γραμμές, οὔτε μποροῦν, οὔτε φιλοδοξοῦν, νὰ ἀποδώσουν τὴν πλήρη εἰκόνα τῆς προσωπικότητας τοῦ Ἰωάννη Κορναράκη. Δὲν εἶναι παρὰ μιὰ ταπεινὴ προσπάθεια σκιαγράφησης τῆς εὐεργετικῆς παρουσίας του μέσα στὴν ζωή· μιὰ παρουσία ἡ ὁποία ἐξακολουθεῖ, ἀκόμα καὶ σήμερα, νὰ μᾶς ἀναπαύει, νὰ μᾶς ἐνισχύει, νὰ μᾶς παρηγορεῖ καὶ νὰ μᾶς καθοδηγεῖ.
Ὅσοι εὐεργετηθήκαμε ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ Ἰωάννη Κορναράκη στὴν ζωή μας, τοῦ εἴμαστε βαθιὰ εὐγνώμονες, καὶ εὐχαριστοῦμε τὸν Θεὸ γιὰ τὸ δῶρο Του αὐτό, σὲ μιὰν ἐποχὴ ποὺ οἱ ψευδοπροφῆτες ἐγερθέντες πλανοῦν, ἡ ἀνομία πληθύνεται, ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν ψύχεται καὶ οἱ βρυχηθμοὶ τοῦ «ἀρχεκάκου ἐχθροῦ, ὠρυομένου

καθ’ ἡμῶν ὡς λέοντος» εἶναι πιὰ ἐκκωφαντικοί…
Δάφνη Βαρβιτσιώτη

Πηγές:’‘ΠΑΤΕΡΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ”- fdathanasiou-parakatathiki.blogspot.gr